

Heimwee en verlangen bij intense en integere Lenny Kuhr

Ze zong veel over heimwee, afgelopen zondagmiddag. Heimwee dat ze associeerde met een oeververlangen dat haar leven beheerst. Lenny Kuhr is persoonlijk in haar liedjes, die uiteindelijk weer een universeel verhaal vertellen; voor wie het horen wil althans.

Ze wordt doorgaans geassocieerd met een ver verleden. Het Eurovisiesongfestival in 1969; wat luchtige pophits tien jaar later. Inmiddels is ze zesenzestig en laat ze het luidruchtige en luchtige amusementscircuit links liggen. In de agenda's van de grote theaters is het vergeefs zoeken naar haar naam. Ze treedt op in cultuurboerderijen, sfeervolle podiumkerkjes en geeft zo nu en dan een huisconcert. Daar waar echt geluisterd wordt. De intieme Hans Barbé gehoorzaal in hartje Haarlem, past in dat rijtje.

Lenny Kuhr heeft gelééfd, veel meegemaakt, gezocht en nagedacht. Daar zingt ze nu over. Onveranderd sinds haar Eurovisiesucces is haar wat 'voornamelijk' voordracht die daardoor altijd een tikkeltje afstandelijk bleef en waardoor Lenny nooit 'een zangeres van het volk' geworden is – nou ja, misschien van het volk van Overveen of Aerdenhout. Maar dat doet niets af aan de klasse van haar muziek, zowel instrumentaal als wat de teksten betreft.

In Haarlem onderstreept de zangeres dat ze ondanks haar verbondenheid met heimwee nadrukkelijk in het heden staat. Vrijwel alle liedjes zijn afkomstig van haar drie jaar geleden verschenen album 'Wie ben je' en de nieuwe plaat 'Gekust door de Eeuwigheid' die zelfs nog opgenomen moet worden. Alleen het door Herman Pieter de Boer geschreven 'Over duizend Wegen' is enkele decennia oud, maar sluit naadloos aan bij de thematiek.

Veel van haar eigen teksten hebben een wat spirituele zelfhulpboekensfeer. Maar ook als je daar minder affiniteit mee hebt, blijven ze overeind door de woordkeus, de stijl, de intensiteit en integriteit. Kuhr wil werkelijk wat melden met haar muziek en dat is bijna een zeldzaamheid onder Nederlandse liedjesmakers van vandaag.

Daarbij zijn de arrangementen uiterst subtiel. Gitarist Reinier Voet en bassist Mischa Kool kneden de teksten naar de sfeer van het chanson, met uitstapjes naar rebetika en fado, stijlen die goed passen bij de stem van de zangeres. Heimwee is iets wezenlijk anders als nostalgie. Daarom geen oude hitsuccessen bij dit concert, afgezien van 'De Troubadour' als toegift. Dan mag het. Als een soort afdronk.

Peter Bruyn

Gezien: zo 16 okt 2016, Hans Barbé gehoorzaal, Haarlem.